

Arrest

nr. 231 447 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DEN PERRE
Greffelinck 15
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 19 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DEN PERRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Podujevo (Kosovo). Toen u zes of zeven jaar oud was, vertrok u samen met uw ouders naar Duitsland, waar jullie een Duldung (verblijfsvergunning) verwierven onder een valse identiteit. Uw identiteit in Duitsland was Bajram A. (...). Toen jullie fraude werd ontdekt, werd jullie verblijfsvergunning ingetrokken. Uw vader werd in 1999 naar Bosnië-Herzegovina gerepatriëerd omdat hij een Bosnisch paspoort had. Uw stiefmoeder verbleef een tijdje in Kroatië. U kwam in 2001 vanuit Duitsland naar België. U verzocht een eerste keer om internationale bescherming op 20 april 2001. U verzweeg uw verblijf in Duitsland en beweerde vanuit Kosovo via Montenegro, waar u een jaar verbleef, naar België te zijn gekomen. Hierin werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing genomen. Sindsdien verbleef u afwisselend in Duitsland en België. Op 12 januari 2009 verzocht u een tweede maal om internationale bescherming. U zei voor

het eerst dat u sinds uw zeven jaar in Duitsland verbleef, waar u en uw familieleden een Duldung hadden onder een valse identiteit. Hierin werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat u niet was komen opdagen voor het geplande onderhoud. Op 4 augustus 2009, 19 augustus 2009, 8 september 2009 en 23 september 2009 verzocht u een derde, vierde, vijfde en zesde maal om internationale bescherming. Hierin werd door de Dienst Vreemdelingenzaken telkens een weigeringsbeslissing genomen. Op 26 mei 2010 verzocht u een zevende maal om internationale bescherming. Hierin werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat u niet was komen opdagen voor het geplande onderhoud. Op 10 mei 2019 verzocht u een achtste maal om internationale bescherming. U herhaalde niet over identiteitsdocumenten te beschikken. U heeft geen nationaliteit. U heeft nooit stappen gezet om een nationaliteit te verkrijgen, maar verwees wel naar pogingen van de Dienst Vreemdelingenzaken om u naar uw land van herkomst te repatriëren. Hierbij contacteerde deze dienst tevergeefs Albanië, Kosovo, Servië, Bosnië en Kroatië. U verklaarde naar geen enkel Balkanland te willen terugkeren, omdat Roma nergens worden geaccepteerd en er zelfs vermoord kunnen worden. Bovendien kent u er niets of niemand omdat u er nooit heeft gewoond en u er niet opgegroeid bent. Ter staving van uw asielmotieven legde uw advocate de volgende documenten neer: verschillende documenten (neergelegd zowel tijdens als na uw onderhoud op het Commissariaat-generaal) van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat geen enkel Balkanland u als staatsburger beschouwt en die neergelegd werden om uw staatloosheid aan te tonen; en een eenzijdig verzoekschrift tot erkenning staatloosheid gericht aan de rechtbank van eerste aanleg van Gent, d.d. 23 september 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de (eerste) asielpprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Er dient immers vastgesteld te worden dat u getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Zo heeft u uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar West-Europa en bijgevolg uw land van herkomst niet aannemelijk gemaakt.

Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde u immers rechtstreeks uit de Balkan te komen: u verbleef eerst in Kosovo en daarna een jaar in Montenegro alvorens naar België te komen (verklaring DVZ 1e verzoek, vragen 41 en 42). Bij uw latere asielverzoeken zei u evenwel dat u samen met uw familie in 1989 Kosovo verlaten heeft, dat jullie naar Duitsland trokken, dat jullie onder een valse identiteit een Duldung hadden en dat u hierna naar België bent gekomen (verklaring DVZ 2e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 3e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 4e verzoek, vraag 36; verklaring DVZ 5e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 6e verzoek, vraag 36; verklaring DVZ 7e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 8e verzoek, vragen 15 en 17). Hiermee geconfronteerd, vroeg u zich enkel af of u dat gezegd had, niets meer (CGVS 8e verzoek, p. 11). Voorts had u in het kader van uw achtste verzoek een totaal ontbrekende kennis over uw daadwerkelijke verblijfplaats voor uw komst naar West-Europa. U verklaarde aanvankelijk tot aan uw zes jaar in [de toenmalige Joegoslavische deelrepubliek] Servië [waartoe Kosovo behoorde] te hebben gewoond en niet te weten of uw ouders ooit in een andere deelrepubliek van ex-Joegoslavië hebben gewoond. Zo wist u niet of één van uw ouders ooit in het huidige Servië, Montenegro, Macedonië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië of Slovenië hadden gewoond (CGVS 8e verzoek, p. 3-4). Later in hetzelfde onderhoud verklaarde u dat u

wist dat u in Podujevo, in het huidige Kosovo, heeft gewoond omdat dit op uw Duldung in Duitsland vermeld stond. Gewezen op uw valse identiteit die op deze Duldung vermeld stond en gevraagd waarom u veronderstelde dat uw op uw Duldung vermelde verblijf in Podujevo wel correct zou zijn, erkende u niet te weten of u daadwerkelijk in Podujevo heeft gewoond en dat het heel goed mogelijk was dat u elders in de Balkan heeft gewoond. U heeft hierover immers nooit vragen gesteld aan uw ouders en u heeft er evenmin interesse voor. Bovendien was u slechts zes jaar oud toen u de Balkan verliet (CGVS 8e verzoek, p. 9). Dat u, die intussen meer dan 30 jaar oud bent, hierover nooit vragen gesteld heeft en er evenmin interesse voor opbracht, kan echter niet aangenomen worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in contact staat met uw ouders en andere familieleden en dat er hierover door de Belgische autoriteiten al jarenlang vragen gesteld worden. Dat u in het licht hiervan geen vragen over uw land van herkomst aan uw familie heeft gesteld, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich hier grondig en volledig over informeert, ondergraaft dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering niet te weten van waar u afkomstig bent.

Dit wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats(en) waar uw ouders ooit hebben gewoond. Bij uw derde verzoek zei u dat uw vader naar Bosnië-Herzegovina was gerepatrieerd en er op dat moment verbleef. U voegde hieraan toe niet te weten of uw vader al dan niet over de Bosnische nationaliteit beschikt (verklaring DVZ derde verzoek, vraag 36). Bij uw achtste verzoek antwoordde u evenwel ontkennend op de vraag of één van uw ouders ooit in Bosnië-Herzegovina heeft gewoond en u had bovendien nooit aan uw ouders gevraagd of ze ooit in Bosnië-Herzegovina hebben gewoond. U had er overigens evenmin een idee van of één van uw ouders ooit naar één van de deelrepublieken van ex-Joegoslavië werd gerepatrieerd (CGVS 8e verzoek, p. 4). Hiermee geconfronteerd, gaf u toe dat uw vader vermoedelijk in 1999 naar Bosnië-Herzegovina werd gestuurd omdat hij beschikte over een Bosnisch paspoort (CGVS 8e verzoek, p. 7). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Voorgaande tegenstrijdigheden en lacunes over uw landen van herkomst/verblijfplaatsen wijzen er dan ook op dat u intentioneel uw verblijfplaats voor uw komst naar West-Europa en bijgevolg tevens uw land van herkomst voor de Belgische asielinstanties wenst achter te houden.

Daarnaast heeft u uw identiteit en uw beweerde staatloosheid niet aangetoond.

Naast het feit dat u ter staving van uw identiteit niet het minste begin van bewijs voorlegde, legde u hierover in de loop der jaren tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Duitsland bekend staat onder de naam Bajram A. (...) (CGVS 8e verzoek, p. 5). Uit de gegevens in uw administratieve dossier blijkt voorts dat u ook nog gekend staat onder de namen Bajra B. (...), Bajro B. (...) en Bariso B. (...) (zie SIENA Information Exchange Message van Europol d.d. 2 september 2019; zie vonnis rechtbank van eerste aanleg van Gent d.d. 11 juni 2009). Tijdens een onderhoud met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2017 in de gevangenis van Wortel beweerde u bovendien opnieuw Bajram A. (...) te heten (zie stuk "interview van 21.06.2017 in de gevangenis van Wortel" neergelegd door uw advocaat). Uw advocaat suggereerde als rechtvaardiging voor uw verschillende identiteiten materiële fouten (CGVS 8e verzoek, p. 11-12). Hoewel materiële fouten nooit volledig uitgesloten kunnen worden, is een dergelijke rechtvaardiging niet afdoende voor de duidelijke verschillen tussen Bajram A. (...), Bajro B. (...) en Bariso B. (...), temeer daar hierboven reeds gebleken is (en hieronder nog zal blijken) dat u niet aarzelt om manifest bedrieglijke verklaringen af te leggen. Voorts blijkt u verschillende geboortedata te hanteren. Zo blijkt uit dezelfde gegevens in uw administratieve dossier dat u zowel 12 december 1982 als 12 december 1983 heeft opgegeven als geboortedatum (zie SIENA Information Exchange Message van Europol d.d. 2 september 2019). Dat ook dit te wijten zou zijn aan een materiële (typ)fout, zoals uw advocaat suggereerde (CGVS 8e verzoek, p. 11-12), kan ook hier niet overtuigen. Hoewel u op het Commissariaat-generaal volhield op 12 december 1982 geboren te zijn (CGVS 8e verzoek, p. 3; p. 8), erkende u immers helemaal niet zeker te zijn van deze geboortedatum: u leidde uw geboortedatum immers af uit de gegevens vermeld op uw Duldung, maar wist niet of deze wel klopten. U heeft ook niet gevraagd aan uw ouders of dit uw juiste geboortedatum was, naar eigen zeggen omdat u niet veel contact zou hebben (CGVS 8e verzoek, p. 11). Dat u zelfs niet eens zekerheid beweerde te hebben over uw eigen geboortedatum, terwijl u uw verjaardag in het verleden naar eigen zeggen zou hebben gevierd en u met uw ouders in contact staat, weet evenwel geenszins te overtuigen. Voorts legde u voor verschillende instanties tegenstrijdige verklaringen af over uw nationaliteit. Zo blijkt uit de Belgische juridische stukken in uw administratieve dossier dat u enerzijds de Kroatische nationaliteit (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg van Gent d.d. 11 juni 2009) of anderzijds de Servisch(-Montenegrijnse) nationaliteit (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg van Gent d.d. 23 april 2009) zou hebben, terwijl u voor de asielinstanties beweerde geen nationaliteit te bezitten (CGVS 8e verzoek, p. 2). U beweerde op het Commissariaat-generaal weliswaar ten tijde van uw vertrek uit ex-Joegoslavië Joegoslaaf geweest te zijn, maar voegde hier onmiddellijk aan toe niet te weten of uw ouders uw geboorte hadden aangegeven, omdat u dat nooit aan uw ouders

heeft gevraagd (CGVS 8e verzoek, p. 2). U wist evenmin of uw ouders het staatsburgerschap hadden van één van de republieken ontstaan na het uiteenvallen van Joegoslavië. Ook dat heeft u hen nooit gevraagd en u voegde hieraan onmiddellijk toe dat u het moe was om gedurende de achttien jaar dat u in België bent steeds weer dezelfde vragen te krijgen (CGVS 8e verzoek, p. 3). Aangezien u al achttien jaar deze vragen krijgt en u deze vragen naar eigen zeggen beu bent, is het des te opvallender dat u hierover aan uw ouders, met wie u, zoals aangegeven, in contact staat, geen enkele vraag heeft gesteld om hierop een eenduidig antwoord te krijgen. Dat u geen vragen stelt omdat u geen antwoord zal krijgen, zoals u nog beweerde (CGVS 8e verzoek, p. 4), houdt, gelet op uw contact met uw familie, totaal geen steek, temeer daar u erkende op geen enkele andere manier geprobeerd te hebben om te achterhalen welke nationaliteit u heeft (of zou kunnen hebben) (CGVS 8e verzoek, p. 5; p. 7-8; p. 10). Gelet hierop heeft u uw identiteit en nationaliteit (of uw staatloosheid) niet aannemelijk gemaakt. Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook geconcludeerd worden dat u uw identiteit en uw nationaliteit voor de Belgische asielinstanties intentioneel wenst achter te houden.

In het verlengde hiervan kan voorts nog gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van uw familieleden. Bij uw eerste verzoek beweerde u dat uw vader en moeder Jashar en Hame heten en dat u twee zussen had met de naam Kisbana en Dashurie. Broers vermeldde u toen niet. Bij uw tweede verzoek zei u dat de door u gebruikte familienaam in Duitsland, met name A. (...), de familienaam van uw stiefmoeder is (verklaring DVZ 1e verzoek, vragen 8, 9 en 32; verklaring DVZ 2e verzoek, vraag 3). Bij uw achtste verzoek zei u dan weer dat uw vader Sevcet en uw stiefmoeder Elhem B. (...) – ook haar meisjesnaam was B. (...) – heten en dat uw zussen Kadifa en Aferdita heten. Bovendien blijkt u drie broers te hebben, die Ferdi, Keno en Tafo heten (CGVS, p. 3-4; p. 8). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over uw ouders, zei u onder meer dat uw vader Jashar én Sevcet heette (CGVS 8e verzoek, p. 8), maar aangezien u even daarvoor gezegd had dat Sevcet zijn officiële naam was en men maar één officiële naam heeft, gaf u hiervoor geen enkele afdoende verklaring.

U en uw advocaat wezen nog op de vergeefse inspanningen van de Dienst Vreemdelingenzaken om u naar één van de Balkanlanden te repatriëren, waaruit uw staatloosheid werd afgeleid. In dit verband legde uw advocaat verschillende stukken neer (CGVS 8e verzoek, p. 8). Uw bewering aan de administraties van deze Balkanlanden uw juiste persoonsgegevens te hebben overgemaakt (CGVS 8e verzoek, p. 8), overtuigt, gelet op het feit dat u uw identiteitsgegevens en deze van uw familieleden (die ook op de readmissieformulieren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden ingevuld) niet aannemelijk heeft gemaakt, niet. Aan het loutere feit dat alle door de Dienst Vreemdelingenzaken aangeschreven landen van de Balkan u op basis van de door u verstrekte identiteitsgegevens niet als burger in hun registers gevonden hebben kan dan ook geen enkele sluitende conclusie worden verbonden. In dit verband kan er volledigheidshalve nog gewezen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de door uw advocaat neergelegde documenten ook liet optekenen dat u naliel met deze dienst mee te werken (zie stukken zie stuk "interview van 13.02.2017 in de gevangenis van Wortel" en "interview van 21.06.2017 in de gevangenis van Wortel", beide neergelegd door uw advocaat).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u noch uw land(en) van herkomst, noch uw identiteit, noch uw nationaliteit, noch de identiteit van uw familieleden ook maar enigszins aannemelijk heeft gemaakt en dat u in dit verband manifest heeft nagelaten om aan uw medewerkingsplicht te voldoen.

Het feit dat u uw identiteit en uw land(en) van herkomst helemaal niet aantoont, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt en het eventueel risico van vervolging).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel betreffende de grond van de zaak op de motiveringsplicht en op artikel 1 van het Verdrag van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen.

Verzoeker doet gelden dat de motivering onjuistheden bevat en dat hij staatloos is. Hij betoogt:

"Verzoeker kan geenszins de valse identiteit die in Duitsland door zijn ouders werd opgegeven worden verweten. Immers, verzoeker was op dat moment minderjarig en dus niet handelingsbekwaam.

Verzoeker heeft zelf maar één naam gevoerd, die weliswaar in verschillende schrijfwijzen — maar fonetisch gelijkaardig - in het dossier voorkomt

15. De bestreden beslissing stelt dat door het ontdekken van de in Duitsland aangegeven valse naamsgegevens ook alle andere informatie op de 'Duldung' van verzoeker onjuist zou zijn, zoals onder meer zijn geboortedatum en -plaats.

Verzoeker heeft zijn geboorteakte nooit te zien gekregen. Hij geloofde wat zijn ouders hem zegden.

Hij had als kind geen enkele reden om aan te nemen dat zijn ouders hem foutieve informatie verstrekten. Het kan verzoeker dan ook niet worden verweten dat hij zijn ouders niet naar de juistheid van zijn geboortedatum en/of -plaats heeft bevraagd.

Daarenboven werd door de ambtenaar van het CGVS tijdens het verhoor op 26 september 2019 zelf aangegeven dat de achternaam B. (...) in bepaalde Balkanstaten een veelvoorkomende naam is.

16. Bepaalde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker kunnen worden toegeschreven aan zijn minderjarige leeftijd op het moment dat hij met zijn ouders voormalig Joegoeslavië ontvluchtte.

Verzoeker is niet in de mogelijkheid om zekerheid te verkrijgen dan wel de juistheid te verifiëren van de plaatsen en/of staten waar hij gedurende zijn kindertijd verbleef.

17. De motivering van de bestreden beslissing vermeldt meermaals dat verzoekers zijn ouders diende te bevragen aangaande zijn afkomst, nationaliteit en eerdere verblijfsplaatsen.

Gelet op het feit dat zijn ouders in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de aangifte in Duitsland van een frauduleuze identiteit voor verzoeker, biedt een bevraging van de ouders evenmin een garantie dat zij de waarheid zouden spreken.

18. Verzoeker heeft overigens géén frequent, noch een goed contact met zijn ouders zoals onterecht in de bestreden beslissing wordt volgehouden. De zeer beperkte communicatie met zijn ouders verliep moeizaam en was niet van die aard dat verzoeker uitgebreid naar zijn afkomst kon informeren.

19. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door tegenstrijdige verklaringen de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden.

Echter, het is geenszins ongeloofwaardig dat een minderjarig kind op zesjarige leeftijd geen vragen over zijn nationaliteit of geboortedatum aan zijn ouders stelt. Tegen de tijd dat verzoeker de meerderjarigheid bereikte, was zijn vader inmiddels gerepatriëerd. Zijn biologische moeder heeft verzoeker overigens nooit persoonlijk gekend.

20. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deed naar aanleiding van de verschillende asielaanvragen van verzoeker meermaals 'readmission requests' bij de verschillende Balkanstaten. Telkenmale werden deze afgewezen (stuk 4).

DVZ vaardigde jegens verzoeker daarnaast meermaals een bevel om het grondgebied van België te verlaten uit (stuk 5). Verzoeker wordt tengevolge van het Dublin-Verdrag een rechtmatig verblijf in de gehele Schengen-zone geweigerd.

21. Verzoeker wordt dus door geen enkele staat als diens onderdaan beschouwd.

De bestreden beslissing bevestigt in haar feitenrelaas dat verzoeker documenten neerlegt waaruit zijn staatloosheid blijkt, maar besluit vervolgens desalniettemin dat het bewijs daarvan niet afdoende wordt geleverd.

De motivering van de bestreden beslissing bevat wat dat betreft dus tegenstrijdige informatie en miskent de neergelegde stukken.

22. Art I Verdrag Staatlozen bepaalt "Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "staatloze" een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd (...)"

23. Doordat geen enkele staat verzoeker als diens onderdaan beschouwd, is appelllant staatloos in de zin van art I Verdrag Staatlozen.

De miskennis daarvan in strijd met de stukken maakt een schending uit van de motiveringsplicht".

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel betreffende de grond van de zaak op artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij voert aan:

"Het is algemeen bekend dat personen van Roma-origine in de Balkanstaten niet over de meest fundamentele mensenrechten kunnen beschikken (stuk 6).

De media berichtte reeds veelvuldig over gewelddaden, folterpraktijken en mensonterende behandelingen tegen Roma.

Zelfs binnen Europa zijn er tal van moeilijkheden om de mensenrechten van personen van Roma-origine te waarborgen (stuk 7 + 8).

26. Verzoeker is van Roma-origine. Hij heeft dus terecht bezwaar en vreest voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar één der Balkanstaten.

Geen van de 'readmission requests' gericht aan de verschillende Balkan-staten werd voor verzoeker ingewilligd. Verzoeker kan bij een terugkeer naar het grondgebied van deze staten derhalve niet genieten van enige bescherming tegen mensenrechtenschendingen en wandaden tegen Roma.

27. Verzoeker was amper zes jaar oud toen hij met zijn ouders voormalig Joegoeslavië ontvluchtte. Sindsdien heeft hij steeds in Europese landen binnen de Schengen-zone verbleven, met name in Duitsland, België en Zweden.

Verzoeker heeft geen enkele affiniteit met de Balkan-staten.

Verzoeker is dan ook niet bekend met de wetgeving inzake nationaliteitsverkrijging in de Balkanlanden, noch beschikt hij over voldoende middelen om de reis daar naartoe te bekostigen.

(...)

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden van art I Vluchtelingenverdrag:

1) Zijn land van herkomst is voormalig Joegoeslavië, meerbepaald het grondgebied van de huidige staat Kosovo. Verzoeker bevindt zich al niet meer in zijn land van herkomst sinds hij zes jaar was, inmiddels meer dan 30 jaar geleden;

2) De gekende wandaden in de Balkanstaten tegen personen van Roma-origine rechtvaardigen de gegronde vrees bij verzoeker voor vervolging bij een eventuele terugkeer (stuk 6,7 en 8);

De ouders van verzoeker waren bij aankomst in Duitsland zelfs zodanig bevreesd dat zij zich tot het opgeven van een valse identiteit genoodzaakt zagen;

Gegevens van een wetenschappelijke studie in 2017 tonen aan dat personen van Romaorigine in de Balkan-staten in grote mate worden uitgesloten van het genot en de uitoefening van de meest fundamentele basisrechten zoals bepaald door (o.m. art 6 van) het EVRM;

3) Verzoeker behoort tot de minderheidsgroep van Roma;

4) Verzoeker ontvluchtte met zijn ouders op zesjarige leeftijd zijn geboorteland en woonde sindsdien in Duitsland, België en Zweden. Hij heeft geen enkele affiniteit met de Balkanstaten, behoudens dat hij op Joegoeslavisch grondgebied werd geboren;

Geen van de 'readmission requests' gericht aan de verschillende Balkan-staten werd ingewilligd. Verzoeker kan bij een terugkeer naar het grondgebied van deze staten derhalve niet genieten van enige bescherming tegen mensenrechtenschendingen en wandaden tegen Roma."

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om de bestreden beslissing te vernietigen of om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"4. Weigeringsbeslissingen 'readmission requests', periode:

5. Bevelen DVZ tot uitzetting / grondgebied verlaten, periode:

6. Artikel aangaande marginalisering van Roma's in de Balkan + gegevens studie (2017) per Balkan-staat dd.9 april 2018;

7. Uittreksel scriptie over Roma en EU-burgerschap, sine die;

8. Artikel omtrent Roma binnen Europa, 18 september 2012"

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Verzoeker houdt te dezen andermaal voor staatloos te zijn, afkomstig te zijn uit één van de Balkan landen en naar geen van deze landen te kunnen terugkeren. Daarom stelt hij nood te hebben aan internationale bescherming.

De beweerde nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker wordt echter vooreerst ondergraven door zijn handelswijze na aankomst in Europa en in België. Zo blijkt dat verzoeker eerder reeds zeven asielaanvragen in België afgewezen zag. Tussen de eerste en de tweede asielaanvraag talmde verzoeker daarbij lang en vestreken maar liefst acht jaren. Twee keren, met name in het kader van zijn tweede en zevende asielaanvraag, was het afwijzen van de asielaanvraag van verzoeker daarenboven te wijten aan het gegeven dat hij naliet te komen opdagen tijdens de geplande onderhoudsop het CGVS. Dit geeft blijk van desinteresse en getuigt niet van een oprechte en ernstige nood aan internationale bescherming. Verder diende verzoeker, nadat zijn zevende verzoek om internationale bescherming in 2010 werd afgewezen en hij een bevel om het grondgebied te verlaten ontving, slechts medio 2019 het onderhavige, achtste verzoek om internationale bescherming in. Indien hij werkelijk een nood aan internationale bescherming had, mocht worden verwacht dat hij zulks veel eerder zou hebben gedaan. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en meermaals jarenlang talmde alvorens een volgend verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarenboven redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker zijn opeenvolgende verblijfplaats(en) en zijn land van herkomst in het geheel niet aannemelijk maakt.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde u immers rechtstreeks uit de Balkan te komen: u verbleef eerst in Kosovo en daarna een jaar in Montenegro alvorens naar België te komen (verklaring DVZ 1e verzoek, vragen 41 en 42). Bij uw latere asielverzoeken zei u evenwel dat u samen met uw familie in 1989 Kosovo verlaten heeft, dat jullie naar Duitsland trokken, dat jullie onder een valse identiteit een Duldung hadden en dat u hierna naar België bent gekomen (verklaring DVZ 2e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 3e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 4e verzoek, vraag 36; verklaring DVZ 5e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 6e verzoek, vraag 36; verklaring DVZ 7e verzoek, vragen 9 en 36; verklaring DVZ 8e verzoek, vragen 15 en 17). Hiermee geconfronteerd, vroeg u zich enkel af of u dat gezegd had, niets meer (CGVS 8e verzoek, p. 11). Voorts had u in het kader van uw achtste verzoek een totaal ontbrekende kennis over uw daadwerkelijke verblijfplaats voor uw komst naar West-Europa. U verklaarde aanvankelijk tot aan uw zes jaar in [de toenmalige

Joegoslavische deelrepubliek] Servië [waartoe Kosovo behoorde] te hebben gewoond en niet te weten of uw ouders ooit in een andere deelrepubliek van ex-Joegoslavië hebben gewoond. Zo wist u niet of één van uw ouders ooit in het huidige Servië, Montenegro, Macedonië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië of Slovenië hadden gewoond (CGVS 8e verzoek, p. 3-4). Later in hetzelfde onderhoud verklaarde u dat u wist dat u in Podujevo, in het huidige Kosovo, heeft gewoond omdat dit op uw Duldung in Duitsland vermeld stond. Gewezen op uw valse identiteit die op deze Duldung vermeld stond en gevraagd waarom u veronderstelde dat uw op uw Duldung vermelde verblijf in Podujevo wel correct zou zijn, erkende u niet te weten of u daadwerkelijk in Podujevo heeft gewoond en dat het heel goed mogelijk was dat u elders in de Balkan heeft gewoond. U heeft hierover immers nooit vragen gesteld aan uw ouders en u heeft er evenmin interesse voor. Bovendien was u slechts zes jaar oud toen u de Balkan verliet (CGVS 8e verzoek, p. 9). Dat u, die intussen meer dan 30 jaar oud bent, hierover nooit vragen gesteld heeft en er evenmin interesse voor opbracht, kan echter niet aangenomen worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in contact staat met uw ouders en andere familieleden en dat er hierover door de Belgische autoriteiten al jarenlang vragen gesteld worden. Dat u in het licht hiervan geen vragen over uw land van herkomst aan uw familie heeft gesteld, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich hier grondig en volledig over informeert, ondergraaft dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering niet te weten van waar u afkomstig bent.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen en het verzwijgen van zijn verblijf in Duitsland, biedt hij niet de minste verklaring. Evenmin kan verzoeker zijn onwetendheid over en gebrek aan interesse voor zijn herkomst vergoelijken. Uit zijn verklaringen blijkt immers duidelijk dat hij weldegelijk de nodige contacten en mogelijkheden had om zich te bevragen over zijn land van herkomst. Hij gaf aan sedert zeven maanden terug in contact te staan met zijn ouders. Tevens stelde hij dat hij recent contact had met zijn vader, zij het niet zoveel, met zijn moeder, met zijn broer en met zijn zus (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2-5). Desalniettemin bleek verzoeker over zijn land en regio van herkomst geen vragen te hebben gesteld aan zijn familieleden. Gezien hij een dertiger is, gezien hierover aan hem reeds jarenlang vragen werden gesteld door de Belgische autoriteiten en gezien verzoeker zich in een procedure internationale bescherming bevond, was het geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij minstens zou hebben getracht om zich bij zijn naaste familieleden te informeren over zijn werkelijke herkomst. Waarom deze hem mogelijks niet de waarheid zouden vertellen, kan daarbij, gelet op hun verblijf in Zweden, niet worden ingezien. Hoe dan ook betreft dit een louter vermoeden en doet verzoeker hiermee geenszins afbreuk aan het gegeven dat minstens mocht worden verwacht dat hij zou hebben geprobeerd zich bij hen te informeren.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dit wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats(en) waar uw ouders ooit hebben gewoond. Bij uw derde verzoek zei u dat uw vader naar Bosnië-Herzegovina was gerepatriëerd en er op dat moment verbleef. U voegde hieraan toe niet te weten of uw vader al dan niet over de Bosnische nationaliteit beschikt (verklaring DVZ derde verzoek, vraag 36). Bij uw achtste verzoek antwoordde u evenwel ontkennend op de vraag of één van uw ouders ooit in Bosnië-Herzegovina heeft gewoond en u had bovendien nooit aan uw ouders gevraagd of ze ooit in Bosnië-Herzegovina hebben gewoond. U had er overigens evenmin een idee van of één van uw ouders ooit naar één van de deelrepublieken van ex-Joegoslavië werd gerepatriëerd (CGVS 8e verzoek, p. 4). Hiermee geconfronteerd, gaf u toe dat uw vader vermoedelijk in 1999 naar Bosnië-Herzegovina werd gestuurd omdat hij beschikte over een Bosnisch paspoort (CGVS 8e verzoek, p. 7). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd.” Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij verklaart in het geheel niet waarom hij meermaals en dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de repatriëring, het paspoort en de nationaliteit van zijn vader.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorgaande tegenstrijdigheden en lacunes over uw landen van herkomst/verblijfplaatsen wijzen er dan ook op dat u intentioneel uw verblijfplaats voor uw komst naar West-Europa en bijgevolg tevens uw land van herkomst voor de Belgische asielinstanties wenst achter te houden.”

In de bestreden beslissing wordt eveneens terecht vastgesteld dat verzoeker, dit ten gevolge van de veelheid aan frappant tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over zowel zijn eigen identiteit, nationaliteit en geboorte als de nationaliteit van zijn ouders, zijn identiteit en zijn beweerde staatloosheid niet aantoon.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Naast het feit dat u ter staving van uw identiteit niet het minste begin van bewijs voorlegde, legde u hierover in de loop der jaren tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Duitsland bekend staat onder de naam Bajram A. (...) (CGVS 8e verzoek, p. 5). Uit de gegevens in uw administratieve dossier blijkt voorts dat u ook nog gekend staat onder de namen Bajra B. (...), Bajro B. (...) en Bariso B. (...) (zie SIENA Information Exchange Message van Europol d.d. 2 september 2019; zie vonnis rechtbank van eerste aanleg van Gent d.d. 11 juni 2009). Tijdens een onderhoud met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2017 in de gevangenis van Wortel beweerde u bovendien opnieuw Bajram A. (...) te heten (zie stuk “interview van 21.06.2017 in de gevangenis van Wortel” neergelegd door uw advocaat). Uw advocaat suggereerde als rechtvaardiging voor uw verschillende identiteiten materiële fouten (CGVS 8e verzoek, p. 11-12). Hoewel materiële fouten nooit volledig uitgesloten kunnen worden, is een dergelijke rechtvaardiging niet afdoende voor de duidelijke verschillen tussen Bajram A. (...), Bajro B. (...) en Bariso B. (...), temeer daar hierboven reeds gebleken is (en hieronder nog zal blijken) dat u niet aarzelt om manifest bedrieglijke verklaringen af te leggen. Voorts blijkt u verschillende geboortedata te hanteren. Zo blijkt uit dezelfde gegevens in uw administratieve dossier dat u zowel 12 december 1982 als 12 december 1983 heeft opgegeven als geboortedatum (zie SIENA Information Exchange Message van Europol d.d. 2 september 2019). Dat ook dit te wijten zou zijn aan een materiële (typ)fout, zoals uw advocaat suggereerde (CGVS 8e verzoek, p. 11-12), kan ook hier niet overtuigen. Hoewel u op het Commissariaat-generaal volhield op 12 december 1982 geboren te zijn (CGVS 8e verzoek, p. 3; p. 8), erkende u immers helemaal niet zeker te zijn van deze geboortedatum: u leidde uw geboortedatum immers af uit de gegevens vermeld op uw Duldung, maar wist niet of deze wel klopten. U heeft ook niet gevraagd aan uw ouders of dit uw juiste geboortedatum was, naar eigen zeggen omdat u niet veel contact zou hebben (CGVS 8e verzoek, p. 11). Dat u zelfs niet eens zekerheid beweerde te hebben over uw eigen geboortedatum, terwijl u uw verjaardag in het verleden naar eigen zeggen zou hebben gevierd en u met uw ouders in contact staat, weet evenwel geenszins te overtuigen. Voorts legde u voor verschillende instanties tegenstrijdige verklaringen af over uw nationaliteit. Zo blijkt uit de Belgische juridische stukken in uw administratieve dossier dat u enerzijds de Kroatische nationaliteit (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg van Gent d.d. 11 juni 2009) of anderzijds de Servisch(-Montenegrijnse) nationaliteit (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg van Gent d.d. 23 april 2009) zou hebben, terwijl u voor de asielinstanties beweerde geen nationaliteit te bezitten (CGVS 8e verzoek, p. 2). U beweerde op het Commissariaat-generaal weliswaar ten tijde van uw vertrek uit ex-Joegoslavië Joegoslaaf geweest te zijn, maar voegde hier onmiddellijk aan toe niet te weten of uw ouders uw geboorte hadden aangegeven, omdat u dat nooit aan uw ouders heeft gevraagd (CGVS 8e verzoek, p. 2). U wist evenmin of uw ouders het staatsburgerschap hadden van één van de republieken ontstaan na het uiteenvallen van Joegoslavië. Ook dat heeft u hen nooit gevraagd en u voegde hieraan onmiddellijk toe dat u het moe was om gedurende de achttien jaar dat u in België bent steeds weer dezelfde vragen te krijgen (CGVS 8e verzoek, p. 3). Aangezien u al achttien jaar deze vragen krijgt en u deze vragen naar eigen zeggen beu bent, is het des te opvallender dat u hierover aan uw ouders, met wie u, zoals aangegeven, in contact staat, geen enkele vraag heeft gesteld om hierop een eenduidig antwoord te krijgen. Dat u geen vragen stelt omdat u geen antwoord zal krijgen, zoals u nog beweerde (CGVS 8e verzoek, p. 4), houdt, gelet op uw contact met uw familie, totaal geen steek, temeer daar u erkende op geen enkele andere manier geprobeerd te hebben om te achterhalen welke nationaliteit u heeft (of zou kunnen hebben) (CGVS 8e verzoek, p. 5; p. 7-8; p. 10). Gelet hierop heeft u uw identiteit en nationaliteit (of uw staatloosheid) niet aannemelijk gemaakt. Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook geconcludeerd worden dat u uw identiteit en uw nationaliteit voor de Belgische asielinstanties intentioneel wenst achter te houden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij slechts één naam zou hebben gevoerd, vormt een loutere en kennelijke miskening van de voormelde motieven en de stukken waarop deze schragen. Zo hanteerde hij ten overstaan van de DVZ weldegelijk opnieuw de naam Bajram A. Daarnaast hanteerde hij, dit in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen waar hij poneert dat het zou gaan om fonetisch gelijkaardige namen, gelet op de duidelijke verschillen in de gehanteerde namen nog verschillende andere (voor)namen. Dat één van de door verzoeker gehanteerde namen een naam zou betreffen die in Balkan landen voorkomt, vormt verder in het geheel geen aanwijzing of bewijs voor het feit dat dit verzoekers werkelijke naam zou zijn.

Voorts blijkt uit verzoekers voormelde gezegden duidelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over en niet zeker was van zijn geboortedatum. De *post factum* geuite bewering dat hij zijn ouders zou hebben geloofd, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker gaf zelf aan niet zeker te zijn van zijn geboortedatum. Bijgevolg kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich hierover zou hebben bevraagd.

Dat verzoeker bij het verlaten van zijn land nog minderjarig en jong was, vormt verder geenszins een verklaring voor de voormelde vaststellingen. Hoe dit zou kunnen verklaren waarom verzoeker dermate

tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn nationaliteit, zijn geboorte en de nationaliteit(en) van zijn ouders, kan niet worden ingezien. Verzoeker is heden immers een volwassen dertiger. Bovendien staat hij in contact met zijn naaste familieleden. Daarenboven gaf hij zelf aan dat de autoriteiten hem hierover reeds achttien jaren vragen stellen. Aldus mocht worden verwacht dat hij minstens enige poging zou hebben ondernomen om zich hierover te informeren bij zijn familieleden. Verzoeker deed dit echter niet. Evenmin ondernam hij enige ander poging om zich nader te informeren.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“In het verlengde hiervan kan voorts nog gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van uw familieleden. Bij uw eerste verzoek beweerde u dat uw vader en moeder Jashar en Hame heten en dat u twee zussen had met de naam Kisbana en Dashurie. Broers vermeldde u toen niet. Bij uw tweede verzoek zei u dat de door u gebruikte familienaam in Duitsland, met name A. (...), de familienaam van uw stiefmoeder is (verklaring DVZ 1e verzoek, vragen 8, 9 en 32; verklaring DVZ 2e verzoek, vraag 3). Bij uw achtste verzoek zei u dan weer dat uw vader Sevcet en uw stiefmoeder Elhem B. (...) – ook haar meisjesnaam was B. (...) – heten en dat uw zussen Kadifa en Aferdita heten. Bovendien blijkt u drie broers te hebben, die Ferdi, Keno en Tafo heten (CGVS, p. 3-4; p. 8). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over uw ouders, zei u onder meer dat uw vader Jashar én Sevcet heette (CGVS 8e verzoek, p. 8), maar aangezien u even daarvoor gezegd had dat Sevcet zijn officiële naam was en men maar één officiële naam heeft, gaf u hiervoor geen enkele afdoende verklaring.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gelden.

Verzoeker verwijst in het voorliggende verzoekschrift voorts weliswaar opnieuw naar de inspanningen van de DVZ om hem naar één van de Balkanlanden te repatriëren en naar zijn verzoek om als staatloze te worden erkend, doch daarbij gaat hij volledig voorbij aan de pertinente en terecht motieven die inzake het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing en die luiden als volgt:

“U en uw advocaat wezen nog op de vergeefse inspanningen van de Dienst Vreemdelingenzaken om u naar één van de Balkanlanden te repatriëren, waaruit uw staatloosheid werd afgeleid. In dit verband legde uw advocaat verschillende stukken neer (CGVS 8e verzoek, p. 8). Uw bewering aan de administraties van deze Balkanlanden uw juiste persoonsgegevens te hebben overgemaakt (CGVS 8e verzoek, p. 8), overtuigt, gelet op het feit dat u uw identiteitsgegevens en deze van uw familieleden (die ook op de readmissieformulieren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden ingevuld) niet aannemelijk heeft gemaakt, niet. Aan het loutere feit dat alle door de Dienst Vreemdelingenzaken aangeschreven landen van de Balkan u op basis van de door u verstrekte identiteitsgegevens niet als burger in hun registers gevonden hebben kan dan ook geen enkele sluitende conclusie worden verbonden. In dit verband kan er volledigheidshalve nog gewezen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de door uw advocaat neergelegde documenten ook liet optekenen dat u naliet met deze dienst mee te werken (zie stukken zie stuk “interview van 13.02.2017 in de gevangenis van Wortel” en “interview van 21.06.2017 in de gevangenis van Wortel”, beide neergelegd door uw advocaat).”

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit, herkomst, verblijfplaats(en), nationaliteit, familiale profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie (onder meer voor Roma) in zijn zelfverklaarde regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, herkomst, verblijfplaats(en), nationaliteit, familiale profiel, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, herkomst, verblijfplaats(en), nationaliteit en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale profiel, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

3.6. Waar verzoeker ter terechtzitting vraagt om uitstel van de behandeling van onderhavig beroep daar hij bij de familierechtbank te Gent nog een procedure hangende heeft tot erkenning van staatloosheid – zoals reeds aangekondigd bij een schrijven van 3 januari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) – wijst de Raad erop dat zelfs in geval van staatloosheid de toekenning van een internationale beschermingsstatus dient te worden beoordeeld naar het land waar hij vroeger verbleef. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet de minste duiding wenst te geven in welke land of regio hij als kind met zijn ouders gewoonlijk verbleef. Een mogelijke erkenning als staatloze doet derhalve niet de minste afbreuk aan de voormelde motieven. Enig uitstel is derhalve niet aan de orde.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT